

Cada diumenge, dissabtes i dies festius, quan la campana Montserrat ens recorda fidelment, que la Missa va a començar, hi ha corredisses per arribar a la sagristia: dos tres i potser... quatre nois i noies entren precipitadament pel passadís central de l'església i van cap a ella, topant-se quasi sempre amb el nostre amic Pere que intenta posar ordre i silenci dient-los: què passa?, què necessiteu?, no correu, teniu temps!!!

L'armari vestuari, que hi ha a la sagristia, s'obre i es tanca precipitadamentles albes i casulles volen entre les mans dels joves, a l'hora que s'escolten les seves veus dient: aquesta és per a mi perquè és més llarga, aquella per a tu!!...ens falta una!! . Sort, ni ha, que la Margarida, o bé la Núria i el Pere, sempre els hi donen un cop de mà.

No se saps molt bé, com és possible, que després del caos organitzat, sortint tots a l'hora, vestits adequadament i acompanyant al Pere i a Mn Manel i....en silenci. Penso que son, els minuts de reflexió i concentració que fan en rotllana juntament amb el sacerdot i el diaque, els que fan possible el "**miracle**" de la seva transformació.

Qui son aquests nens i nenes i pre-adolescents que estan durant tota la cerimònia a l'altar, ajudant i col·laborant amb els preveres i amb els diaques?. Son els **escolanets**.

Però, **quin és el seu origen?. Quina és la seva història?.**

A l'església catòlica, des d'els primers segles, hi va haver una figura eclesiàstica anomenada **l'acòlit** . El seu nom venia de la paraula grega "**akolouthos** "que significa " el que acompanya". Eren joves que aspiraven a ser algun dia , ministres de l'església. Havien de ser reconeguts pel bisbe i desenvolupaven diferents tasques segons el lloc al que estaven adscrits, ja que podien servir al Papa, als bisbes i a les esglésies.

Una de les tasques més habitual dels **acòlits** era la d'instruir a "**los monaguillos**" que significa "**pequeños monges**". A Italia es coneixen com a "**chierichetti o petits clèrics**", A Catalunya s'anomenen "**escolans o bé escolanets**" i a Alemanya s'anomenen "**ministrantes**". Eren joves que col·laboraven en les celebracions eclesiàstiques, però que no havien estat anomenats pel bisbe.

Al llarg dels temps han canviat, el seu compromís d'assistència i les seves **tasques o funcions**. Podem dir que, l'assistència és totalment voluntària i que les funcions que es mantenen, son les de :

---Ajudar al servei de l'altar.

---Ajudar en la recollida i en la presentació de les ofrenes a l'Ofertori.

--- Ajudar al sacerdot i al diaques en les diferents celebracions: batejos, comunions, matrimonis, defuncions.....processons.

Tenen un **vestuari propi** que està format per: **l'alba i el roquet**, que poden tenir diferents colors. Els més habituals són el blanc i el vermell. El vestuari de la nostra Parròquia s'ha renovat fa poc temps per la inestimable col·laboració d'una parroquiana. També tenen un **sant Patró** : sant Tarsis, que segons diu la història va ser un jove cristià, que aprofitant la seva joventut, per no aixecar sospites , ajudava a repartir la comunió entre els cristians perseguits. La innocència i l'estima que la seva jove persona emanava ho varem fer possible.

Podríem doncs dir que son una institució reconeguda i molt necessària per els actes litúrgiques. A la nostra Parròquia estan coordinats per l'amic Pere.

Quina formació reben per arribar a ser escolans ?.

Els Bisbats poden organitzar cursos de formació - orientació, envers la formació dels escolans, per a les parròquies que ho demanin. Però per a la majoria, la realitat del dia a dia, és el seu aprenentatge in situ. Malgrat tot hi ha una sèrie de **premisses litúrgiques**, que penso, s'haurien de complir o respectar.

- L'escolà ha de conèixer les parts de la Missa o bé dels oficis en els que hi ajuda.
- Ha de saber les oracions que es resen i les seves respostes.
- Ha de conèixer els gestos i postures correctes que ajuden a interioritzar i viure amb més devoció les celebracions.

Com a nens i adolescents que són , les pautes de bon comportament, de saber estar i del treball en equip s'han d'ensenyar i practicar. Així, restar en silenci, realitzar amb cura i detall la tasca que tenen encomanada, ser conscients que han estat elegits per ajudar en els oficis i poder estar a prop del **Sagrari**.

A la parròquia de Montserrat, fer **d'escolà**, és una mena de premi i de reconeixement entre els nens. Es troben importants i responsables ajudant al rector o bé al diaque.

El cert és: que se'ls estima i que l'acolliment que reben per part del sacerdot i de les catequistes al llarg del temps que passen per la Parròquia, afavoreix la bona disposició per fer d'escolà.

Al llarg d'aquest últims anys hem tingut i tenim escolans constants i temporals. Els constants, acostumen a ser-ho, durant els períodes que assisteixen a la catequesi o bé al assistir-hi a les celebracions litúrgiques amb la seva família. Els temporals son els que ajuden esporàdicament en celebracions familiars concretes. Tots ells ho fan de cor i molt contents. Podem afirmar que, a la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat,

sempre hi ha cua per fer d'escolans.

Així... tenim a l'Andreu , que ho va ser molt de temps , al Jordi, al Juanma, la Clara, la Maria, la Laia, la Paula, el Max, la Dunia, l'Ariadna, l'Emma, el Ramon, la Lúdia, el Jaume , la Laura.....la Irina, la Maria....i més que, sense volgué, em deixaré. Però... que si mireu les boniques i entranyables fotografies del full , podreu descobrir-los.

Escolanets.!!! La comunitat parroquial volem agrair- vos, amb aquest full, la senzilla i la quotidiana tasca que feu a la Parròquia. La vostra presència a l'hora que és necessària, dona un caliu d'innocència, d'alegria i de color que és inestimable.

Gràcies !!!

Lleida a 25 d'octubre de 2017.

MC

DOMUND A LA NOSTRA PARRÒQUIA. Els missioners i missioneres s'alegren de les cartes que els hem enviat.

Avui al matí, el Rector de la parròquia de Montserrat de Lleida Mn. Manel ha vingut a la delegació i ens ha portat les cartes que tots els nen/es de la parròquia han fet per als nostres missioners, ahir aquestes cartes van presidir l'eucaristia, una eucaristia on els nostres missioners van estar molt presents en els nens/es i també amb els adults que hi havia.

Des de la delegació farem arribar aquestes cartes als nostres missioners, i de ben segur que aquells que puguin els hi contestaran.

Gràcies des de la delegació de missions en nom de tots els missioners, pel vostre record cap a tots ells, ahir en especial, però també durant tot l'any.

Donar Almoïna i ser almoïna

Tots vivim per alguna cosa. Pot ser que siguem conscients d'això, sabent el que volem a la vida, però moltes vegades davant la pregunta: << Per què visc jo? >> Què és el que busco a la vida? >>, no tenim tan clara la resposta. Davant les contrarietats que la vida ens dóna, com una malaltia crònica, la proximitat de la mort i altres experiències límit, podem sentir la necessitat de replantejar-nos el sentit de la vida: <<Quin sentit té tot això?. Per què visc?

La resposta la podem sintetitzar en: o vivim per al poder o vivim per servir. La primera opció, la classificaríem amb conceptes com: la vanaglòria; l'avarícia que moltes vegades en sofrem; l'ansietat de tenir més coses; més diner; la satisfacció de l'amor propi. Aquestes tendències, entre altres, poden ser pròpies de l'ésser humà per

naturalesa, atès que hem estat creats d'aquesta manera. No obstant això, també existeix la virtut de la fermesa i la perseverança, les quals si som constants i sòlids en els nostres principis, ens ajudaran a viure per servir.

És bo que hi hagi competitivitat i ambició personal en els quefers de la vida, però, d'altra banda, és millor compartir i donar, o sigui, ser almoïna. Atès que vivim per alguna cosa, tal com hem esmentat abans, l'actitud o la conducta de servir, s'ha d'anar conreant i treballant constantment perquè així podrem servir millor i ajudar als altres sense rebre res a canvi, o sigui, donar almoïna. La cerca i la potencialització de les qualitats personals, són una bona eina per transmetre als altres l'almoïna que es necessita o que manca.

La nostra raó de viure i existir, ve donada, entre altres, per traspassar i donar a conèixer als nostres familiars i amics tot allò que rau en la persona que som. El desinterès propi ens fa lliures i ens allunya de les innecessitats que moltes vegades ens aferrem. El més valuós que puc donar és la meva persona en servei. Evidentment, ens supera viure així, però ho podem desitjar i fer ús de les nostres habilitats (que tothom en té) per ajudar.

Joel Torrent

DOCAT 1: EL PLA AMORÓS DE DÉU

Un cop hem acabat la *Populorum Progressio* de Pau VI de l'any 1967, exposarem els punts del *Docat* que és un llibre del 2016 que parla de la Doctrina Social de l'Església per a joves. Si sou joves fins a trenta anys, hi ha la formació d'aquest en la seu DPJ (Acadèmia Mariana) el proper 15 de novembre a les 21:00. Contacte: Mn. Manel.

El primer capítol ens dóna els següents punts:

1. Tenia Déu un pla quan ens va crear a nosaltres i al món?
2. Però, qui és Déu?
3. Quin és el significat de Déu per la nostra acció?
4. Se pot experimentar a Déu?
5. Per què Déu ha creat la persona i el món?
6. Si Déu ha creat el món per amor, Com és possible que hi hagi tanta injustícia, opressió i dolor?
7. Per què ha donat Déu a la persona la possibilitat de fer el mal?
8. Deixa Déu la persona després de que aquesta s'allunyi d'Ell?
9. I com puc trobar a Déu?
10. Com s'ha revelat Déu abans i després de Jesús?
11. Com respon el poble d'Israel a la notícia de Déu?
12. Quina importància tenen els deu manaments per la nostra vida en comú?
13. Com es revela Déu en Jesús de Natzarè?
14. Quin és el nou Manament de l'Amor en el NT?

15. Està cridat l'ésser humà a l'amor?
16. Es pot educar l'amor al proïsme?
17. Hi ha un sentit i un progrés en la història?
18. Com es produeix una transformació en la societat?
19. Per què la alienació de la persona és el nucli de tot pecat humà?
20. Quin és la missió de l'Església en el pla mestre de Déu?
21. Se pot veure ja en l'Església el Regne de Déu?

IREL: Lliçó inaugural 2017-18 a càrrec del Dr. Manel Lladonosa. Sr. Bisbe Salvador Giménez presenta al nostre rector Manel com a nou Director d'aquest institut.

La Universitat de Lleida va acollir el passat dijous 19 d'octubre la lliçó inaugural del curs 2017-2018 de l'IREL (Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida) amb una conferència del doctor Manel Lladonosa i Vall-llebrera que va fer un repàs de la història de la institució.

Precisament, la conferència era un dels darrers actes del 25 aniversari de la institució que es tancarà el pròxim 27 d'octubre amb un concert de la coral Maristes-Montserrat a l'església de Sant Llorenç.

Manel Lladonosa va recordar que l'IREL es va crear oficialment el 1992 arran de l'encàrrec que el Bisbe Ramon Malla va fer a Mossèn Ramon Prat. Lladonosa va elogiar a Ramon Prat, director de l'IREL fins al passat agost, del qui va destacar "el seu

entusiasme, la capacitat de treball i la formulació d'una teologia d'apropament al fet humà".

"Entendre en quin temps estem vivint", va dir Lladonosa "és la primera idea d'un col·lectiu humà com el que representa l'IREL". A continuació, va recordar a Mossèn Josep Martí Cristòfol, traspasat el darrer mes d'agost, que va ser professor dels primers cursos de l'IREL.

El Doctor Lladonosa va dir que en una societat on l'economia marxava a bon ritme el relativisme, el narcisisme i el culte al cos i les aparences van modificar bona part de la cultura ideològica. Això, va obrir la porta a "demandes espirituals més intimistes i corrents de mística sovint de caràcter light".

Lladonosa va recordar les paraules de Lluís Foix, a la lliçó inaugural de 2004, quan va parlar de "la veritat feta a mida". "Aquesta realitat feta a mida és una amenaça a la democràcia i la resolució de conflictes que demanen un diàleg, un diàleg que ha de ser fet de reconeixement de l'altre", va dir.

El conferenciant va recomanar que l'IREL insisteixi en el diàleg perquè "està en el cor del futur de la dignitat de la condició humana". "Un diàleg que ajudi a descobrir la llei de la complementarietat en lloc de la llei de la competitivitat que està erosionant aquesta comunitat", va dir.

Però malgrat tot, segons Lladonosa, "la religió hi és, i la interpretació literal dels textos sagrats, és un factor poderós de servitud quan qui interpreta els textos ho fa per legitimar el seu afany de dominació o el seu desig d'afirmació". "La unió entre política i religió és una arma de destrucció massiva "va dir.

Lladonosa va destacar que la millor resposta a l'integrisme la va donar Jesús quan va dir que "el dissabte ha estat fet per l'home i no l'home per al dissabte", En aquest sentit va destacar que Jesús és opció alliberadora que es malmet "per l'aiguabarreig entre la religió i la política".

Lladonosa va recordar unes paraules del Papa Francesc on demanava que "qui vulgui veure en plenitud que reconegui l'altre i busqui el seu bé". "La set de plenitud, no es pot saciar sinó s'insereix en una set de fraternitat i justícia", va dir.

"La tasca de l'Església i de l'IREL, enmig de la societat lleidatana, ha de saber discernir el moment present no pas a la defensiva, no pas amb por, amb la voluntat de treballar per la pau i la conciliació".

"L'IREL i tota l'Església ha d'estendre el cos, els braços la mirada en gran amor cap al món per tal d'atreure'l cap a Jesús", va concloure. "L'Església ha d'oferir l'Evangeli, no por, no moralina conservadora, no tradicions dels homes", va dir.

"L'IREL després d'haver-hi reivindicat tots aquests anys la nostra aposta per bastir ponts entre l'Església i la societat, hauríem de ser capdavanters en bastir ponts entre Catalunya i Espanya, amb les seves pluralitats i diversitats respectives i al si de la mateixa ciutadania catalana i espanyola", va dir.

A l'inici de la seva conferència havia tingut unes paraules per la situació política actual. Lladonosa es va unir a les declaracions dels Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense i l'Abat de Montserrat. A més, va destacar que "la darrera crida de la Conferència Episcopal Espanyola a "un diàleg honest" és constructiva i té un to ben adequat per aquests moments". "Crec que aquest tema només pot ser resolt

democràticament i no per mitjans policials i penals totalment fora de lloc en una democràcia que es vulgui proclamar del segle XXI", va dir.

Després dels parlaments de les autoritats, el Bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va tindre paraules d'agraïment per aquests 25 anys de l'IREL. El Bisbe Salvador va agrair a Mossèn Ramon Prat per la creació i consolidació de l'IREL i a Mossèn Manel Mercadé per assumir la direcció des de l'estiu passat.

